

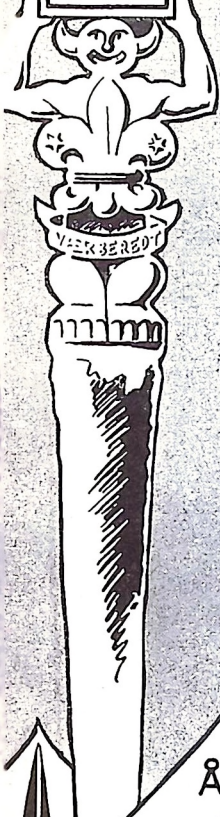
GRENAA

19 51

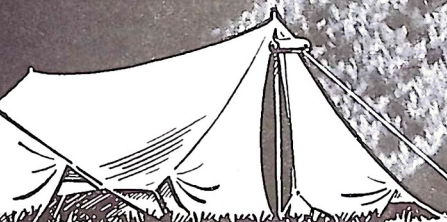
LEJREN

Vi mødes i Køpsby

35.
ÅRGANG
NR. 3

April 1951

SPEJDERNES MAGASIN

En spejderhilsen fra Finland

Den tidligere spejderchef for Finlands svenske Scoutforbund ERIC VASSTRÖM sender i anledning af marskal, friherre Gustaf Mannerheims død danske spejdere følgende hilsen:

Under min spejderchefstid i Finlands Svenske Scoutforbund havde jeg den store glæde og ære at være i livlig kontakt med Marskallen i Finland, Friherre Gustaf Mannerheim. Han var de finske spejders »æresspejder«, og var til enhver tid dybt interesseret i ungdommens virksomhed. Han indstiftede allerede 1919 »Mannerheimspænnen«, en udmærkelse, som de finske spejdere satte højt; det uddeles sjældent til ledere, idet mærket er beregnet på at skulle anspore drengenes interesse og uddeles til de spejdere, der har gjort sig mest fortjent dertil, efter forslag fra drengene selv.

Da vor æresspejder nu har forladt os alle og er gået ind til andre glæder, mindes vi ham med hjertevarme. De ord, han rettede til spejderforsamlingerne ved f. eks. en Sct. Göransparade, er stadig værd at huske, og jeg beder om at få lov til, som et minde og en hilsen fra vore nu sorgbetyngede dage til alle spejderkammerater i Danmark, at citere en tale, som Finlands Marskal, vor højt værderede æresspejder, holdt ved Sct. Göransfesten i Helsingfors den 23. april 1935. Det er ord, som varslar om kommende begivenheder, men som samtidig forsikrer om tro på Finlands ungdom:

»Mine unge spejdervenner.

Med Sct. Göransdagen holder varen og dens lyse magter sit indtog. Solen stiger højere for hver dag. Snart er den tid inde, da I, fri for skolens pligter, kan samles i lejr for at leve jeres friske spejderliv i Guds frie og herlige natur og dér lære den svære kunst at omskole jer selv, og efter lejrens krav at handle hurtigt og beslutsomt.

Fremtiden er jer, jer og jeres jævnaldrende. Om nogle få år er det netop jeres generation, som skal bære ansvaret for rige og folk; og da kommer I til at forstå værdien af den selvtilid, som en godt udnyttet ungdomstid skænker.

Fædrelandets fremtid er skjult for os. Gode år skal fremtidig,

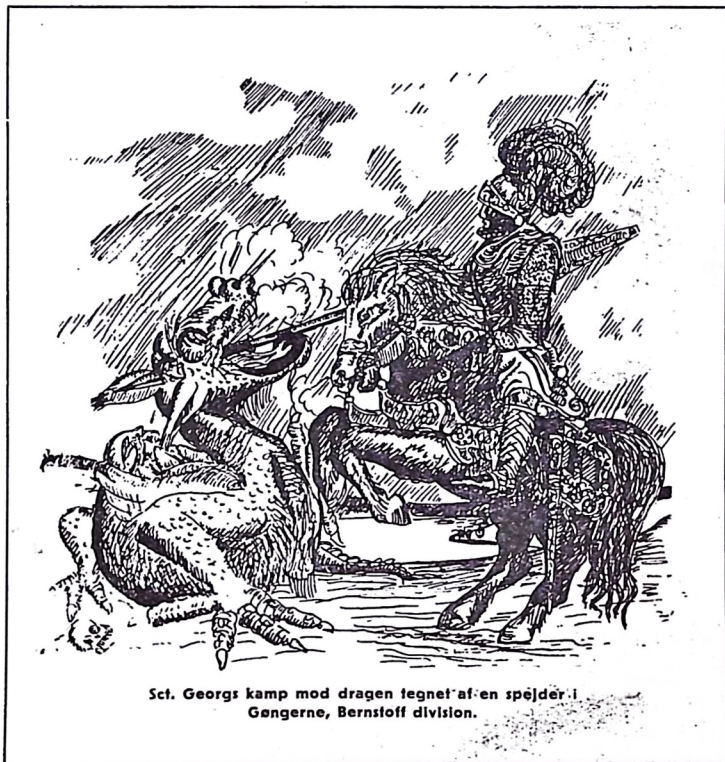
ligesom i svundne år, skifte med dårlige, på det finske folks vej mod de mål, som historiens gudinde allerede har skrevet. Selv om vi endnu ikke har lært at tyde denne skrift, synes det dog sikkert, at vore folk på den vej, det har at gå, vil blive stillet på en prøve, der er mere end hård, og at enhver af jer vil få brug for alt, hvad ungdomsårene har givet jer af handlekraft, sejt udholdenhed og høje mål.

Når derfor nye voksende skarer flokkes omkring Sct. Göran, symbolet på mandsmod, sand ridderlighed og offervilje, må de af hans høje eksempel lære at stå-

sette sind og muskler, at kende deres ansvar og uden tøven handle derefter, de må lære at forstå, at den, der overvinder sig selv, er større end den, der indtager en stad. Skulle denne slutning blive det opvoksende slægtsleds, skal splittelsen bandlyses fra Finlands jord, og vort folk stå stærkt og enigt overfor kommende ødelæggelser. Med dette håb, unge kammerater, min spejderhilsen.

Jeg ønsker jer alt godt i kommende spejderdage.

Eric Vasström.

Sct. Georgs kamp mod dragen tegnet af en spejder i Gøngerne, Bernstoff division.

På DYBHAVSEKSPEDITION

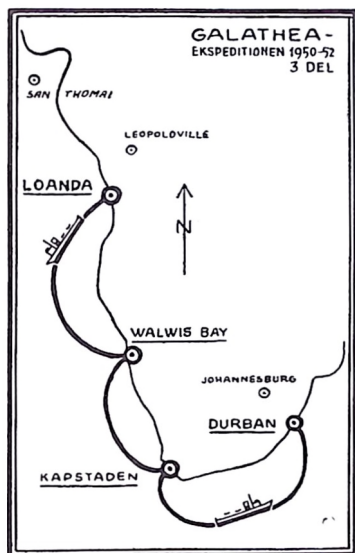
jorden rundt med „Galathea“

af Torben Wolff.

3. REJSEBREV

Udfor Durban i Sydafrika, 1 februar 1951.

På grund af en fortvivende langsom postforbindelse, der i sin tid bevirkede et hul i rækken af mine rejsebrev, er der atter hengået betydeligt mere end en måned, siden jeg sidst satte mig til skrivebordet for at delagtiggøre jer i vore talrige oplevelser til søs og i land. Jul og nytår er forlængst passeret, og vi har her i det indiske Oceans sydvestlige del fået at mærke, hvor svært det egentlig er at drive dybhavsfiskeri.

Dansk Ingeniørarbejde i urskov.

Men derom senere. Vi hopper helt tilbage til Angola eller portugisisk Vestafrica, hvor vi sidste gang sagde farvel til hinanden. To byer besøgte vi i det land, dels hovedstaden Loanda (den sydligste by, vi anløb med »Atlantide«, så alt fra da af har været nyt for mig) og dels Lobito, hvor vi kun lige lagde ind for at få fyldt olie på de mere end slunkne tanker.

I Loanda hilste vi hjerteligt på den danske koloni; den var hurtigt overset. Den bestod kun af enkelt mand, der var ingeniør i et dansk firma, som gennem adskillige år har haft omfattende arbejder igang for regeringen. For flere år siden anlagde dette firma Loandas store, moderne havn, og for øjeblikket beskæftiger det sig med at forsyne de gode Loanda-borgere med bedre og rigeligere drikkevand. I det de er ved at nedlægge en rørledning på over 25 km og med en rørdiameter på 1 m; ved den øverste ende opføres der et vandreservoir 100 m over en flod, og to 650 KK centrifugalpumper skal tage sig af at pumpe vandet derop.

Men ikke nok hermed. På et sted, hvor der for tre år siden fandtes den rene, jomfruelige urskov, var der imellemtiden vokset en hel by op med værksteder, tegnestuer, hospital, funktionærboliger osv. Og hvorfor? Fordi regeringen havde givet det danske firma den opgave at opføre en dæmning tværs over en rivende flod og længere nede ad floden at anlægge en kraftstation, hvorfra det udvundne elektricitet kunne sendes til Loanda. Efter en lang blitur gennem et menneskeomt savanne- og skovområde nåede vi til byen, Mabubas kaldet, og ingeniøren foreviste os det imponerende anlæg, der er godt og vel halvt færdigt. Dæmningen bliver 42 m høj og over 300 m bred, og foran den vil flere kvadratkilometer urskov blive sat under vand af den opdæmmede sø.

Julestemning — trods ørkensand...

Efter nogle enkelte trawlinger mellem Loanda og Lobito begyndte vi syd for sidstnævnte by et omfattende arbejdsprogram med de i det forrige rejsebrev omtalte bundhenterne, der var det store nummer på programmet lige til ned imod Kapstadens og gav os nok at rive i. Så før vi fik set os om, var det jul, og den 24. om morgenen listede vi ind i bugten ved hvalfangerbyen Walvis by og kastede anker for at fejre jul.

Om formiddagen, mens I derhjemme gik og pakkede julegaver ind og kiggede ud på tøsneen udenfor vinduet, gik jeg i land. Og det, jeg her fik at se, må vist siges at ligge så fjært fra sne og jul som vel muligt. Højt over mig på en knaldbå himmel hang solen nysgjægtigt i zenith, så jeg — så lidt som nogen anden opretstående genstand — kastede den ringeste skygge. Omkring mig lå de triste bølgeblikhuse, der gik under navnet Walvis Bay, ligesom tilfældigt drysset ud over en flade, hvor det altid flygende sand lagde sig som sneedryver i lø af husene, og hvor intet grønt skud kunne mildne lidt på nøgenheden. Og udenom var der bare sand og sand, i sletter og i klitter og i bjerge — gult glitrende ørkensand. Efter kortet at dømme var der gader som i andre byer, men da Walvis Bay kun bestod af en slette og så husene, tog man det ikke så nøje med vejforholdene, men smuttede med sin bil den nærmeste vej ud og ind mellem husene.

Klokken fire begyndte julem om bord. Først var der Gudstjeneste på badedækket med juleevangeliet og de gamle, danske julesalmer. Senere blev der dækket op under solsejlet og signalflagene, og vi tændte de bittesmå juletræer, der i dybryserummet havde reddet sig igennem de 2½ måned siden afreisen med ca. ¾ af nålene i behold! Derpå lod vi bevæge af risengrød (med hele 10 mandler!) og de 20 gæs vedfæres fuld retfærdighed. Chefen talte smukt om julens traditioner, forskellige fra hjem til hjem og om de bånd, der bandt os til hjemmet, og som aldrig føltes stærkere end under en jul i det fremmede. Så dukkede der en rigtig, levende julemand op, med vatskæg og gavesæk over skulderen og uddelte en julegave til hver: En bog, chokolade og pebernødder og barberblade til de mest skæggede af os!

Døde fisk og røde alger

Men allerede inden kl. 24 begyndte maskinfolkene at varme motorer, og vi zoologer gik i gang med at tage den første bundprøve på selve ankerpladsen. Kl. 1. julemorgen lettede vi, arbejdet var be-

EFTERTRYK OGSÅ I UDDRAG FORBUDT

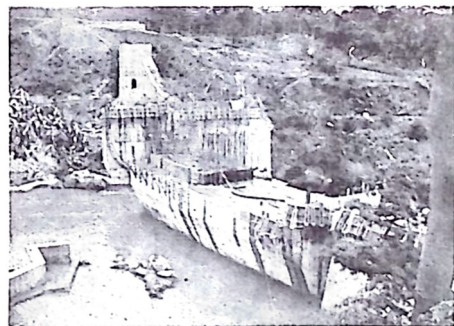
gyndt igen, og hele juleaften og de følgende dage tog vi bundprøvesnit vinkelret ud for Kalahariorøkens kyst syd for Walvis Bay. Forskellige steder i verden kender man til en årligt indtræffende massedød af havdyr, først og fremmest tisk, og Walvis Bay er et af de berømteste af disse steder. Nu traf det sig netop så heldigt, at vi under vort korte besøg i Walvis Bay fik chance for at bidrage til løsningen af dette mærkelige problem. Da vi var i land, havde vi overalt langs kysten set hele volds af nyligt ilandrevne, døde fisk; samtidigt fandt vi, at vandet i hele bugten var farvet ildrødt. Ved hjælp af vore fine fangstapparater var vi — som de første — i stand til at vise, at denne farvning skyldtes plankton, dvs. millioner af bittesmå furealger.

Gennem vore bundprøver i bugten og langs kysten sydfor kunne vi desuden påvise, at den såkaldte azoiske zone, dvs. et område, der var helt uden liv på bunden, og skulle strække sig milevidt langs kysten, faktisk slet ikke eksisterer. Alt dette (og mere til) har fået os til at tro, at fl-skeddeligheden langs Sydvestafrika ikke, som almindeligt antaget, skyldes undersøiske udbud af svovlbrinte o. l., men især betinges af giftstoffer, der frembringes af disse pludseligt opdukkende, kolossale mængder af ovennævnte furealger. Desværre tillader pladsen ikke, at jeg går nærmere ind på dette interessante og for fiskerierne så vigtige problem.

Tafelberget og Kapfloraen.

Efter nogle dages sejlsid i hårdt vejr og med sølverne legende i de hushøje bølger omkring skibet, løb vi en regnfuld morgen ind i Cape Town eller Kapstaad, som den hedder på afrikaansk, der er det gamle boersprog og derfor nært beslægtet med hollandsk. Som fransk og flamsk i Belgien er her engelsk og afrikaansk lige-stillede, og alle skifte, opslag osv., må derfor være tosprogede.

Det regnfulde vejr bevirkede, at vi ikke den første dag fik at se det berømte, fir-kantede Tafelberg i al sin storladne skønhed; men et par dage senere var vi et par stykker, der gik til vejs. Der er bygget en tovbane op til den fuldstændigt plane top, 1200 m over havets overflade, men

Dansk Ingeniørarbejde i junglen - dæmningen ved Mabubas.

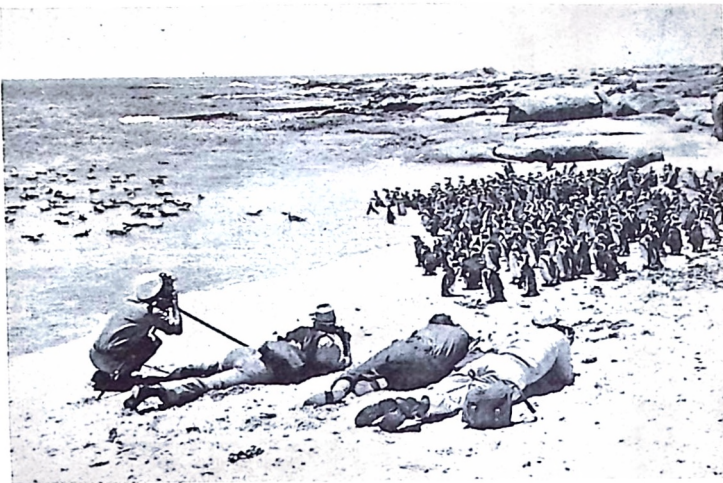
når det blæser stærkt, som det netop gjorde den dag, kører den ikke. Da vi ikke kendte de rigtige stier helt til toppen, og bestigning udenfor dem er livsfarlig, ikke mindst i stormvejr, nåede vi kun 8-900 m op, men dette var fuldt ud tilstrækkeligt til at give os et pragtfuldt udsyn over den vilde bjergrige halv, der strækker sig sydpå mod Kap det gode Håb, over sletten mod nord, der begrænses af blå bjerge langt ude i horisonten, og for vore fødder over den dyblå bugt og den hvide by, der klatrer et stykke til vejs ad Tafel-bjerget og de to isolerede bjergtoppe, der flankerer denne sandstenskolos: Lion's Head (Løvehovedet) til venstre og Devil's Peak (Djævelspidsen) til højre. På steder, hvor de indplantede, kanadiske fyrretræer ikke havde kvalt al anden vegetation, fandt vi mærkelige buske med tykke, hårrede blade og store kuglerunde blomster, et væld af klokkelilyngarter og dejligt blomstrende urter. Ikke så mærkeligt, for Kapstaden er netop berømt for sin rige flora, og mange af de blomster, vi dyrker i haver og vindueskarme, så vi voksede vildt heroppe blandt de gråligroede sandstensklipper.

To-, fire- og mangebenede væsner — Også dyreverdenen her er fremmedartet. Bavianer så vi et par gange, og for at gå til den anden yderlighed fandt vi på ovennævnte tur et par højst uanselige dyr, *Peripatus* kaldet, der nærmest ligner tusindben, men er blødduede og fint vortede og har to tykke spilehorn foruden. De er meget svære at opspore, fordi de lever under mos på steder, hvor det kolde grundvand siver ned over lodrette, skyggefulde klippevægge. Ikke desto mindre har enhver zoolog hørt dem omtale, bl. a. fordi de har visse bygningstræk fra insekter og skolependre (en slags tusindben) fælles med andre, som genfindes hos ledorme o. l. Det var en stor oplevelse for os at finde disse mærkelige dyr i naturen og bagefter at kunne studere dem levende hjemme på »Galathea« i nogle dage.

Vi havde inderligt håbet, at en hjemlig stork (måske fra Ribe eller Bloustrød) ville lade sig se, men vi måtte slå os til tåls med at se mange andre fugle henede, bl. a. perlehøns, fiskedørre, grå og hvide hejrer og den dekorative »langhalede enke« eller vidua, en spurvefugl, der på gævevis lægger sine æg i andre småfugles rede og ødelægger et af værtsfuglens æg for hvert et, den selv lægger, hvorpå de sammenbragte børn vokser op i fuld fordragelighed.

Kap det gode Håb, der skiller to verdenshave.

Ingen kan med respekt for sig selv påstå, at han har besøgt Kaplandet, hvis ikke han har været ved Kap det gode Håb, dette verdens berømteste forbjerg, der blev døbt af de gamle portugisere, som på deres

Vi fotografierer pingvinner, pingviner og aflagte pingvinner.

togter for at finde søvejen til Indien omsider havde nået den sydligste del af det vældige afrikanske kontinent og nu kunne vende deres karaveller østover og senere nordover mod det forfættede indiske slaraffenland. Selvfølgelig det gode Håbs forbjerg er ret uanseligt, ikke 100 m højt, men tæt øst for det hæver en bjergknold sig stejlt

En pingvinmoder skærmer sine unger med luffen.

op fra vandet; fra dens stormomsuste top har man den prægtigste udsigt ned over forbjergene, ved hvis fod to verdenshave mødes, og den evige dønning fra Sydhavet males til skum og lægger en kridende hvid bræmme omkring det rødbrune bjerg.

Ældre herre i kjole og hvidt!

En dag fik enkelte af zoologerne og ekspeditionens filmfotograf speciel tilladelse til at besøge en lille ø, Dassen Island, nordvest for Kapstaden; den er et fuglereservat og strengt fredet. Allerede da vi nærmede os, kunne vi se pingvinerne i store flokke langs den lave sandede eller klippefyldte kyst. Og da vi kom i land og selv sad så og så midt i en af flokkene, måtte vi give dem ret, der påstår, at pingvinner er verdens sjoveste dyr. Med deres sorte og hvide fjerdragt og altid let forbløffede ansigtsudtryk lignede de grågeligt ældre herrer i kjole og hvidt, der

var kommet sammen for at fejre en kær ven. Dog gik noget af værdigheden af dem, når de efter højtideligt at have spaseret ned til strandkanten blev ramt af en forræderisk bølge, der som på tælling rev d'herre omkuld, så de måtte baske med de små armlignende luffer for atter at komme på ret køl, hvorpå de atter skred op på det tørre eller svømmede ud i deres rette element, vandet, hvor de som torpedoer var i stand til at jage af sted under vandoverfladen.

Store arealer af den var fuldstændigt undermineret af deres talløse redehuller, og man gik rundt med en stadig skræk for at få et eftertrykkeligt hak i foden af en pingvinmoder, der vogtede sit hus og sine to børn, eller for at stikke benet igennem taget og dumpe direkte ned i en etværelses pingvinlejlighed! Vi fandt både æg (altid kun to) og unger i alle størrelser, og mærkeligt var det at se, at selv de største unger var dækket af et tykt uldlag, så de nærmest lignede en vældig klump grå vat.

På den fandtes en hel del andre fugle såsom skarver, måger m. m.; ekskrementerne fra disse og først og fremmest fra de myriader af pingvinner danner det såkaldte guano, der er et meget eftertragtet gødningsstof, fordi det indeholder fosfor og andre værdifulde salte. På denne ø og på adskillige andre guanøer langs Sydvestafrikas regnbuagtige kyst foregår til stadighed indsamling af guano. Indfødte hakker og skuffer de øverste, guanoholdige lag løs, det hele puttes i søkkel, og alene fra Dassen Island kommer årligt ca. 10.000 søkkel guano, så det er ikke svært, at disse der og deres beboere vogtes så nidkært af den sydafrikanske regering.

Barnedåb om bord....

Vi opholdt os nylig over i selve Kapstaden og løb så rundt Kap det gode Håb og ind til flådebasen Simonstown, hvor vi lå i over 14 dage for at rense kedler og for at få udskiftet en lysmaskine, der var blevet træt. Som nævnt fik vi i den tid set os godt om hernede og fik også en masse arbejde fra hånden i laboratoriet.

Da det betyder meget for danske forældre i det fremmede at få deres børn døbt på dansk grund, var det allerede i forvejen aftalt, at der skulle finde barnedåb sted ombord. I overensstemmelse med gamle marinetraditioner fungerede skibsklokken som døbefont, og efter at næst-

Spejdere fra Natal.

kommanderende havde oplæst dåbsritualet, foretog en engelsk præst (en sådan findes ikke hernede for øjeblikket) dåben af Peter, Marianne, Henry og Kirsten i Jesu Christi navn.

Til lejrball i januar!

Vi lå så længe ved Cape, at det omsider lykkedes mig at opnå direkte kontakt med de stedlige spejdere. Ved et besøg på deres korpskontor, hvor jeg traf en vældig guttermand, der havde været med i de samme jarnboreer som jeg selv, fik jeg oplyst, at der nogle dage senere skulle være stort lejrball tæt udenfor Kapstaden.

Jeg ankom til stedet i god tid inden lejrballen og fik tid til at sludre lidt med den trop spejdere fra det fjernliggende Natal (1000 km fra Kapstaden); de var dernede på sommerlejr. Selvfølgelig var de svært interesseret, ikke mindst i min uniform, og jeg måtte besvare et væld af spørgsmål ang. korpsmærke, divisionsmærke osv. Til lejrballen havde troppen indbudt en hel del spejdere fra byen, og det skal siges, at de forstod sig på at lave lejrball, med sange, råb og virkeligt gode sketches. Efter en smuk indledningsceremoni blev jeg budt specielt velkommen og fik senere lejlighed til at takke for den venlighed, jeg havde modt og til at overbringe en hilsen fra danske spejdere. I sin bálstale nævnte distriktschefen for Kapprovinsen, at min tilstedeværelse den aften ved lejrball i det fjerne Sydafrika kunne tages som et synligt bevis på, at spejderbevægelsen rakte ud over landegrænserne; rejste man i fremmede lande, var det en naturlig ting at søge kontakt med spejderne dér, for det at lære hinanden at kende og at respektere hinanden er det første skridt på vejen frem mod fred og mellemfolkelig forståelse.

Atter på farten —

I det store og hele har vi desværre måttet konstatere, at dyrelivet på de store dybder her øst for Kap er overmåde fattigt, men indimellem har vi fanget mange mærkværdige dybhavsdyr.

En nærmere omtale af disse må vente til næste gang, hvor I også vil få at høre om en opvisning med 600 zuludansere i fuld krigsmaling, som vi er blevet inviteret til under vort forestående ophold i den store, sydafrikanske by Durban.

Idræt i korpslejren

I korpslejren ved Grenå, vil der blive rig lejlighed til at prøve kræfter også på idrættens område. På lejrens sportspladser vil der under hele lejren finde spændende sportskampe sted, og vi regner med at se en meget stor del af deltagerne i aktivitet på grønsværen eller i vandet.

Hvor findes den stærkeste trop?

Vi vil prøve kræfter! Ved tovtækningskonkurrencer måler vi holdenes styrke og evne til samarbejde. Hver trop kan stille et hold på 8 mand, der sammenlagt højst er 120 år gamle. Ingen må være fyldt 17 år den 1. juli 1951. Der bliver mange spændende kampe under kammeraternes råb før vi finder lejrens bedste tovtækningshold. Vi regner med, at tovtækning kommer til at indgå i programmet for divisionens turnering.

Hvilken division

har det bedste håndboldhold?

Håndboldturneringen indskrænkes af hensyn til pladsen og tiden til en turnering mellem divisionerne. Hver division repræsenteres af 1 hold på 7 spillere fra samme trop. Ingen deltager må være fyldt 17 år den 1. juli 1951. Holdet bør nok udvindes ved en turnering før lejren eller ved forårsturneringerne. Det bliver altså korpsets bedste hold, der mødes i turneringen i korpslejren, og der bliver nok mange spændende kampe med godt boldspil.

Kender du din idrætslige standard?

Enhver deltager i korpslejren, kan få lejlighed til at få målt sine evner i følgende tre idrætsgrene: løb, spring og kast. På grund af det store antal, der sandsynligvis møder sig, indskrænker vi os til løb.

- Gruppe 1 : 100 m.
- Gruppe 2 : 80 m.
- Gruppe 3 : 60 m.

Lægdespring og kast med kriketbold (145 g).

På tidspunkter, der senere vil blive bekendtgjort i lejravisen og agendaen, kan enhver deltager melde sig og prøve de forskellige ting. Resultaterne noteres på et lille fikst certifikat, som I får med hjem og kan anvende til at få duelighedstegnet: Idrætsmand og evt. til skoleidrætsmærket. De bedste i hver øvelse mødes til afsluttende konkurrencer, hvor vi finder lejrens bedste løbere, kastere og springere. Konkurrencen foregår i 3 grupper, således:

Gruppe 1. 16/17 år (ikke fyldt 18 år den 1. juli 1951).

Gruppe 2. 14/15 år (ikke fyldt 16 år den 1. juli 1951).

Gruppe 3. Ikke fyldt 14 år den 1. juli 1951.

Der bliver olympisk stemning, når de, der har kæmpet sig frem til finalen, mødes for at konkurrere om førstepladsen i de forskellige grene!

Svømning!

Også i denne sportsgren arrangerer vi en konkurrence med samme gruppeinddeling som i fri idræt. Der svømmes følgende distancer:

Brystsvømning:

- Gruppe 1 100 m.
- Gruppe 2 100 m.
- Gruppe 3 50 m.

Frisvømning:

- Gruppe 1 100 m.
- Gruppe 2 50 m.
- Gruppe 3 25 m.

I bjergning bliver der ingen konkurrence, men hvis en trop vil demonstrere bjergning og livredning i forbindelse med svømmestævnet, ser vi det meget gerne. Evt. interesserede bedes melde sig!

Alle forespørgsler vedrørende sport i lejren rettes til lektor Poul Vind, Højvænget 13, Helsingør.

WOOD-CRAFT

KORPSLEJRENS

KONKURRENCE

Der bliver nok at se og opleve i korpslejren, men I må ikke glemme naturen, der omgiver os overalt, hvor vi færdes; der er lige vel lejren Kattegats vand, strandbredden, marker, skove, grøfter, bakker og vandhuller, og hver af disse lokaliteter har sin egen særskilte lilleputverden med sine specielle planter og dyr. Inden for hvert lille område er der kamp og rivaliseren.

Strandbreddens planter kan ikke klare sig på bondens fede jord, hvor de kraftigt groende markplanter helt vil kvæle de af dem, der prøver at spire her; til gengæld er markens planter ikke nøjsomme og hårdføre nok til at gro i det magre sand, hvor vinden kommer susende ude fra vandet.

Ingen af os kender alle disse områder til bunds, men sammen skulle der vel være mulighed for at vi kan få uddybet vort kendskab lidt mere i de dage lejren varer, derfor skal vi have wood-craft museum i lejren, og nu skal du ikke tro, det er et sted, hvor vi samler alskens støvet skrammel sammen fra diverse pulterkamre, nej, vor mening er det her at vise dig, hvordan naturen lige i lejrens nabolag er sammensat, hvad der sker i den, og hvad den består af.

Men yderligere skal der også være et almindeligt lille museum, hvor vi udstiller almene ting fra hele landet, og her er det, vi allerede nu har brug for din patruljes hjælp, idet I gerne skulle lave nogle af de udstillingsgenstande vi der har brug for, samtidig vil vi prøve at finde hvilken af korpssets patruljer, der er skrappest til wood-craft; det bliver med andre ord en lille forkonkurrence til korpslejren, men hvordan den skal forme sig, må du hellere høre af tropsfører Paul Egebæk, der er ansat ved Århus Universitets Naturhistoriske Museum, og som er med i arbejdet for at etablere et wood-craft museum i korpslejren, hør her hvad han skriver:

Da wood-craft er et ret omfattende begreb, er konkurrencen opdelt i følgende opgaver, som kan indsendes hver for sig:

1. **Gylp:** Samlinger af gylp skal dels omfatte hele gylp og dels udpillede, så man kan se, hvad gylpet indeholder.

2. **Ekskrementer:** Tørrede ekskrementer af mindst fem forskellige slags dyr med nøjagtig opgivelse (husk, det er meget videnskabeligt) af findested. Her tænkes specielt på, om det er en græstue, stubbe eller lign., ekskrementerne er fundet på.

3. **Sporaftryk:** Det ville være fint, om du kunne lave positive aftryk. Mindst fem forskellige.

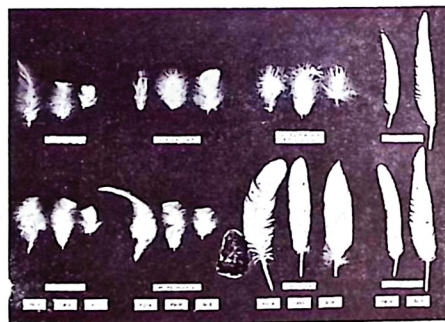
4. **Fjer:** En samling, der viser forskellen mellem de forskellige former for fjer og fuglearter. Eksempel: dunfjer på en svømmefugl og en hønsfugl, pragtfjer, halefjer, armsvingfjer o.s.v. Se billedet!

5. **Dyrebehandlet materiale:** Dertil hører blandt andet muse- og egerngnavede kogler, spættebehandlede kogler, haregnav af grene, rådyrgnav og fejning på grene, de forskellige musearters gnav på nødder o.s.v.

6. **Planterne og deres frugter:** Det ville være interessant at se eksempler på forskellige frugttyper.

Diverse opgaver skal anbringes på kartonplader 42 x 33 cm. Husk at notere findested og dato op. Ved tvivlstilfælde om art kan du få hjælp ved at forespørge på Naturhistorisk museum i Århus eller hos »Tykke« (Svend Andersen, Webersgade 60, København Ø). Opgaverne skal være mig eller Tykke i hænde senest den 1. juni 1951 og de fineste resultater benyttes så i museet.

Og hermed vil jeg overlade opgaverne til dig selv, og i forventning om nogle fantasifulde og fine resultater vil jeg ønske dig god jagt. Paul.

Et eksempel på en fjersamling

Alle patruljer laver en TOTEMSTOK

til korpslejrens terrænleg

Det er korpslejr. — Det er under terrænen. — Sinhalesere og veddaer sniger eller kæmper sig patruljevis gennem steppe og jungle, mens solens sidste stråler gløder, eller månen kaster sit matte skær!

Og så til sagen: hver spejderpatrulje (ikke skovmandspatruljer) medfører i terrænen en totemstok, et farverigt og festligt klenodie, som patruljen værner om og kæmper for. Bringes den gennem modstanderens rækker over til eget partis forter på den »modsatte kyst« giver det gode points, og sikrer totemstokken med hjem igen. Hugger man totemstokke fra modstanderens parti gi'r også det gode points, og man hjemfører den (eller disse) som sejrstrofæ til patruljevæggen.

Og hermed er vi så ved sagens øjeblikkelige kerne; — hør her: — hver eneste spejderpatrulje i korpset møder med en totemstok, der er patruljen værdig! — Men totemstokke er ikke noget man går og finder færdige, totemstokke er noget man laver, og næste patruljemøde er tiden og stedet, hvor denne sag studeres og startes.

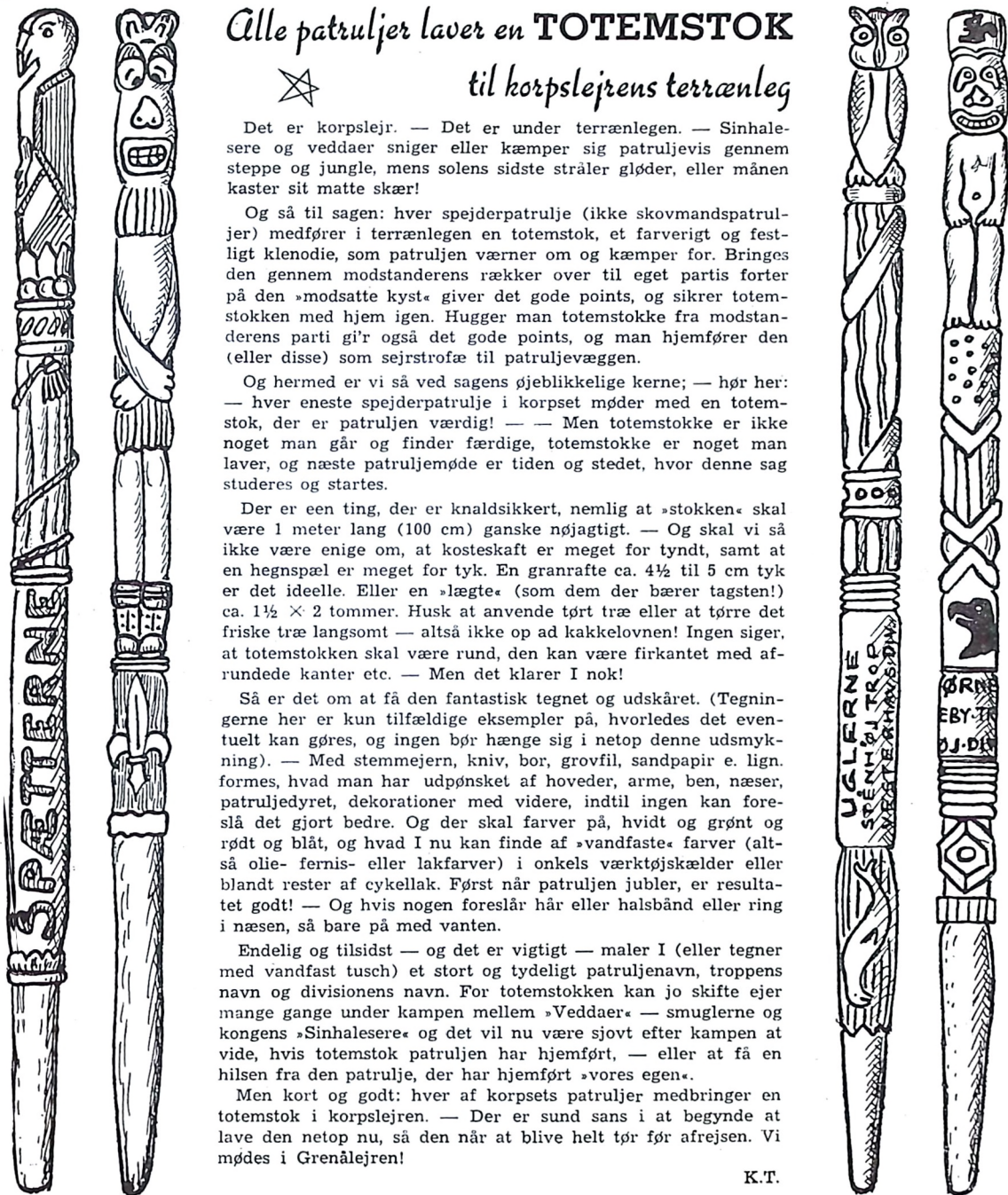
Der er een ting, der er knaldsikkert, nemlig at »stokken« skal være 1 meter lang (100 cm) ganske nøjagtigt. — Og skal vi så ikke være enige om, at kosteskafte er meget for tyndt, samt at en hegnsplæ er meget for tyk. En granraffe ca. 4½ til 5 cm tyk er det ideelle. Eller en »lægte« (som dem der bærer tagsten!) ca. 1½ × 2 tommers. Husk at anvende tørt træ eller at tørre det friske træ langsomt — altså ikke op ad kakkellovnen! Ingen siger, at totemstokken skal være rund, den kan være firkantet med afrundede kanter etc. — Men det klarer I nok!

Så er det om at få den fantastisk tegnet og udskåret. (Tegnningerne her er kun tilfældige eksempler på, hvorledes det eventuelt kan gøres, og ingen bør hænge sig i netop denne udsmykning). — Med stemmejærn, kniv, bor, grovfil, sandpapir e. lign. formes, hvad man har udpønsket af hoveder, arme, ben, næser, patruljedyret, dekorationer med videre, indtil ingen kan foreslå det gjort bedre. Og der skal farver på, hvidt og grønt og rødt og blå, og hvad I nu kan finde af »vandfaste« farver (altså olie- fernis- eller lakfarver) i onkels værktøjskælder eller blandt rester af cykellak. Først når patruljen jubler, er resultatet godt! — Og hvis nogen foreslår hår eller halsbånd eller ring i næsen, så bare på med vanten.

Endelig og tilsidst — og det er vigtigt — maler I (eller tegner med vandfast tusch) et stort og tydeligt patruljenavn, troppens navn og divisionens navn. For totemstokken kan jo skifte ejer mange gange under kampen mellem »Veddaer« — smuglerne og kongens »Sinhalesere« og det vil nu være sjovt efter kampen at vide, hvis totemstok patruljen har hjemført, — eller at få en hilsen fra den patrulje, der har hjemført »vores egen«.

Men kort og godt: hver af korpsets patruljer medbringer en totemstok i korpslejren. — Der er sund sans i at begynde at lave den netop nu, så den når at blive helt tør før afrejsen. Vi mødes i Grenålejr!

K.T.

6. BREV FRA LEJRCHEFEN

Kære spejderkammerater!

Breve flyver fra »Hjortesædet« ud over det ganske land; skrivemaskinerne klapper, så de vilde dyr flygter langt ind i skoven, og rundt omkring i byerne sidder udvalg og komitéer med spidse blyanter og forvandler løst henkastede tanker og idéer til faste planer — og der sendes bud ud til spejderførere af alle grader efter sagkyndig bistand, for at planerne for jeres sommerlejr kan blive så spændende og indholdsrige som muligt. Mindst 300 mand er i dag i sving med forberedelserne til korpslejren ... men så venter vi også een ting fra jeres side, og det er, at hele patruljen sætter alt ind på at komme med — når vi ved det, dykker vi glade igen i bunken af breve og planer og møder jer til sommer med et stort spejdersmil og et »velkommen til Grenå«!

Grenåkærren er nu færdig og fyrfadet sat i arbejde, og jeg har bestemt, at trækullene skal brænde under hele færden til Grenå og så laver vi en bælteplade til alle trækkarlene.

Den tidligere, mangeårige distriktschef for spejderne i København og grundlæggeren af korpsets depot, Erik Dahl har påtaget sig at være kærreløbs direktør, og så er sagen i de bedste hænder. Jeg så ham for otte dage siden svedende og bleg sidde med passer og lineal over et stort Danmarkskort for at beregne de enkelte kærreholds løbsdistancer. Han har skaffet sig et fint virkende kronometer, som han skal have med sig i kontrolbilen hele løbet igennem, og fundet en partner, der kan køre, medens han slanger sit lange legeme i bilen i et par timer midt om natten.

»Jamen, hvad med Storebælt og turen til søs fra Fåborg til Mommark?« spørger Dahl, »for færger-

ne går jo med flere timers mellemrum.« »Alt er gennemtænkt, gamle ven!« råber jeg ind i røret, »Admiral Vedel har lovet at stille sig villig overfor tanken og undersøger nu, hvorledes marinen kan hjælpe os.«

✕

Ja, sådan møder vi velvilje og forståelse fra alle sider. Det er en del af landets vågne ungdom, som skal i lejr i Grenå, og i 1951 anerkender tænkende mennesker spejderarbejdet som et nyttigt led i opdragelsen fra dreng til mand.

Mere velvilje. Kaj Thuesen fik at vide på sidste lejrudvalgsmøde, at der skulle spændes al mulig fantasi for ved udarbejdelsen af planerne for det store natterrainløb på Djursland. Vi bevilgede ham straks 12.000 kroner til løsning af opgaven, men krævede så også tju og bang og det store skrald for femøren. Selvfølgelig skulle der indgå en flyvemaskine i opgaven. Et par dage efter fik jeg brev fra kunsthflyveren Sylvest Jensen: »Jeg er ganske til rådighed for lejren et døgn igennem, og selvfølgelig skal

det ikke koste jer en øre.« Godt svaret af en gammel Hillerødspejder — eller var han fra Frederiksværk?

Korpslejrnsangen, som bliver bedre og bedre, jo mere man synger den — men sæt en grænse, for ellers kan I ikke sove om natten! — bliver nu indsungen på grammofonplade. »Er det til den store lejr ved Grenå?« siger direktør Hartkopp, Skandinavisk Grammophon A/S (»His masters voice«). »Ja, så vil vi gerne gøre det gratis.«

Kære venner, I kan nok forstå, at disse eksempler giver en fornyet lyst til at arbejde videre med Grenålejren. — Mine tanker går uvilkaarligt tilbage til 1924, da vi inden den store jamboree på Ermelundsletten overhovedet ikke kunne finde eet menneske eller een institution udenfor vor egen kreds, der uden udsigt til gevinst ville hjælpe os. Nå, vi startede løbet — uden en øre i kassen eller nogen form for garantier — og endte takket være et nøgternt budget og et overvældende publikumsbesøg med 115.000 kr. netto til spejderkorpsets kasse. Nu har vi velvilje og forståelse, men priserne stiger på alt, og Grenå ligger jo lidt af sides for det store publikum — men vi skal også nok denne gang få løbet gennemført.

Jeg har vist ikke sagt, at vor mangeårige internationale kommissioner Tage Carstensen har lovet at virke som overdommer i spejderkonkurrencerne — og mon han ikke magter opgaven? Jeg tvivler ikke, for han har selv arrangeret korpslejrkonkurrencer utallige gange — ja, bl. a. også i den store jamboree.

Og så er der chance for, at vort tids store sportsideal, fodboldspillet, lægen og forfatteren Knud

Den 570 km lange rute gennem Danmark

Lundberg bliver overdommer i idrætskonkurrencerne — og ham går jeg ud fra, at I allesammen gerne vil stifte nærmere bekendtskab med.

✱

Men nu skal I høre, hvad jeg har gemt til sidst i dette mit sjette lejr-brev. Hans Majestæt Kongen har overtaget protektoratet for vor korpselejr, og vi håber meget, at Kongen kan finde tid til at aflægge et besøg i lejren. Vi har altid fra kongehusets side mødt stor forståelse for spejdersagen, hvilket Kong Kristian den X tydeligt understregede, da han lod sine 2 sønner indtræde som spejdere i Hellerup division under rektor Hartvig Møllers ledelse. Det er en stor ære for os, at vor nuværende Konge lægger navn til Grenålejren, og det forpligter os alle til at gøre vort yderste for, at lejren bliver af højeste standard.

Med venlig spejderhilsen

Lenn Hvass-

Spring ud i korpselejrens eventyr.

Sidste nyt om etnografisk lejr

De første anmeldelser til etnografisk lejr var allerede kommet ved redaktionens slutning. Der bliver bl. a. arrangeret følgende:

En eskimoisk sommerboplads, en Lappelejr der arrangeres af Nørre-jydske division, marokkanerlejr (Ny-boder), Tapuapælehytter ude i vandet, Zulunegerlandsby, Stenalderboplads, Prærieindianerlejr med

tipi osv. boplads for australnegere, og kanibaler. Langesø trop arrangerer kontikiflådens ankomst til Polynesien (palmehytter, Polynesere, sange, råb og dans). Vi venter mange flere anmeldelser.

På tegningen kan du se hvorledes 2. Aabenraa trop tænker sig at indrette deres lejrplads: Chippewa indianerstammens plads med bark-hytte.

Det har været meddelt, at kun selvlavede ting kan anvendes. Det er naturligvis ikke rigtigt — tværtimod ville det blive meget morsomt at se så mange originale dragter, værktøj osv. som muligt. Men noget af det, må I nok selv lave.

Vi ser gerne at arbejdet overlades til en patrulje, men opgaven må også gerne løses af hele tropen.

I kan formentlig regne med en etnografisk lejrplads på 5 × 5 m.

Svend

Lejrens konkurrencer

Grenålejren har et udvalg, der udelukkende beskæftiger sig med spejderkonkurrencer.

Udvalget skal blandt andet bedømme lejrporten, og mon ikke patruljerne i Grenålejren vil vise så gode ting, at udvalget kommer på en hård opgave med at finde den trop, der har de bedste lejrsporspatruljer?

I ved — det er den trop, der erobrer Grenåkærren.

— Vi er jo i korpset nået langt frem ved patruljernes eget arbejde, og vi vil i Grenålejren naturligvis også først og fremmest bedømme patruljerne og patruljeførerne. Vi tager derfor absolut afstand fra f. eks. tropskøkkener og fra lejrpladser, hvor man ikke har taget hensyn til patruljesystemet.

Vi vil gerne se, hvorledes tropslejrens muligheder er udnyttet af patruljerne. Vi vil kigge på lejrarbejdernes anvendelighed, på de fantasifuldt fremstillede lejrgerstande, på soliditeten og meget mer'.

Og troppens patruljer skulle gerne virke sådan, at de i fællesskab giver et godt indtryk af den samlede trop.

Divisionslejrarbejder bedømmes derimod ikke, men vi ser gerne der laves noget fikst og samlende af divisionen.

Som nævnt får bedste lejrsporstrop den eftertragtede Grenåkærre. Men ikke nok med det — den skal også føre korpsets sander indtil næste korpselejr.

Lejrsporskampkonkurrencen er den eneste tvungne konkurrence i Grenålejren.

Af de frivillige patruljekonkurrencer kan I vælge mellem en hel del. Hver dag anlægges der således en slutningsopgave (af en vaskeægte kriminalmand) — det er noget for skarpe hjerner. Patruljehikes kan I også komme ud på, og de bliver ikke dårlige — og nogle ret enestående spejderløb, hvor patruljens tekniske kunnen rigtig kan komme frem, savnes heller ikke.

Så havde jeg nær glemt GRENA-RALLY — det er det store sus, hvor hurtighed, fikshed, intelligens og alt det øvrige, som I råder over, giver fine chancer....

Men mere om det lidt senere.

Aage

Om oliering, maling og lakering af træ.

På de steder, hvor man helt fjerner den gamle lak, så det ubehandlede træ kommer til syne, efterpudser man med sandpapir, indtil træet er helt jævnt og glat; derefter påsmøres linolie i et ganske tyndt lag med en linnedklud.

Når linolien har siddet et par dage, vil den være trængt godt ind i træet. (Hvis man tørrer med en finger hen over træet, og den ikke bliver fedtet af olie, kan man roligt lakere). Den første påsmørging af lak stryges ganske tyndt, og når den har tørret et par dage, slibes den med fint sandpapir, så man får slebet alle de små træfibre væk, der stikker op gennem lakken. Derefter lakeres anden gang; denne stryges også godt tyndt ud, og endelig lakeres tredje gang, og denne gang stryges lakken på i et så tykt et lag, at den danner en smuk glat flade; men pas på ikke at lægge et for tykt lag, da det så vil løbe i gardiner og aldrig tørre.

På steder, hvor lakken står så fint fra sidste år, at man ikke behøver at skrabe den væk, vasker man med en stærk blanding af varmt sæbevand tilsat 3-dobb. ammoniakvand. Man må kun vaske et lille stykke ad gangen, for derefter at skylle med rigeligt ferskvand, da luden ellers vil æde lakken af. Når båd eller rundholter er blevet tørre, slibes der med mellemfint sandpapir. Steder, hvor lakken er helt ødelagt, behandles på samme måde som omtalt i første afsnit.

Hvor man lakker oven på gammel lak, behøves kun to påstrygninger. Første gang stryges tyndt og efterslibes med fint sandpapir. Anden gang stryges som slutlakering.

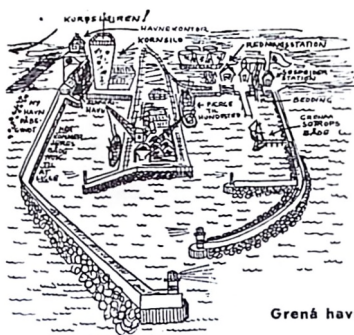
Sch.

Til højre kan du se en skitse af Grenå havn. Ved venstre mole skal jeres både ligge. Øverst til højre ser du Grenå søspejldertrops station.

I næste nummer bringer vi enkeltheder om søspejdernes lejr og konkurrencer.

Grená havn

Svenske sospelderbåde i Åvatyrleiren

Smånyt om lejren

Postvæsenet opretter et særligt postkontor i lejren. Det ledes af førere, der til daglig er beskæftiget ved postvæsenet.

Postvæsenet har lovet at lave et særligt poststempel til de breve, der afsendes fra lejren. Der bliver noget for samlere!

Aarhus divisionen ialt ca. 600 speidere cykler samlet til leiren.

Der oprettes et lejrpolti i lejren bestående af 48 betjente (skovmænd) og 4 vagtchefer.

I lejren etableres felttelefonforbindelse til de forskellige divisionsleire.

En af dagene bliver der radio-
udsendelse fra lejren.

Jokke

er på vej hen til sin patruljefører for at foreslå ham, at man arrangerer en natøvelse med en anden patrulje. Det kan aldrig skade at øve sig lidt inden korpslejren mener han.

Af Falkepatruljens krønike

På grund af forskellige indtrulne omstændigheder kunne vi ikke afholde patruljemødet på den aftalte dato. Ole havde imidlertid lavet en flot budstikke, som hurtigt gik fra mand til mand og bekendtgjorde den ny dato. Budstikken var lavet af en hjortefod, som han havde snøret til en træpind. I denne pind skulle vi alle skære et hak, som tegn på at budstikken havde været os i hænde. — Det viste sig også, at vi til mødet mødte op alle mand.

Efter en sang overraskede Ole os efter med en morsom leg. Han havde fremskaffet nogle billige balloner. Hver mand fik nu besked på at puste en ballon op og binde den til sit venstre ben. Det var så vor opgave med hænderne på ryggen at søge at trampe de andres balloner i slykker og bevare vor egen „uknallet“. Svend, som jo havde en vis fordel af sine lange ben og de dertil hørende fødder (mindst nr. 42), viste sig at være suveræn. Han levede os ikke en chance og vandt klart samtlige omgange. Resten af aftenen bar han tilnavnet „knallerten“.

Vi gik derefter over til indendørs orienteringsløb. Vi fik alle udleveret et kort over samme terræn + 10 knappenåle. Alle fik så på en gang udleveret en seddel, hvorpå beliggenheden af post 1. var skrevet. Når man på kortet havde fundet stedet, anbragte man en knappenål i punktet, og Ole og Svend kontrollerede. Dernæst fik man positionen for post 2., og således fortsatte vi, til vi havde fundet alle 10 punkter. Jeg kom hurtigst igennem første „løb“. Steen andet.

Pludselig med Svend 6 kartofler på bordet. Efter nogle vandede spørgsmål fra os, som f.eks. om han troede, vi var sultne kreaturer i en exportstald, lykkedes det Svend at forklare os, at vi skulle vise vores fingerfærdighed ved at skære patruljedyret ud af kartofflen. Nå, vi gik på med god humor og mere eller mindre skarpe dolke — (Det blev just ikke kunst altsammen.)

Derefter sang vi „Smil og lad solen skinne“, og så gik Ole ud og hentede en bakke, men han snublede over dørtærnet, faldt bakken, og alt det der lå på bakken, blev strøet over hele gulvet. Vi hjalp Ole med at samle tingene op, hvorpå han skyndsomt forsvandt. Vi blev noget lange i ansigtet, da han lidt efter kom ind og sagde: „Ja, det var altså en kimsleg. Vil I om, to min. aflevere en fortegnelse over de 10 ting, der lå på bakken.“

Efter lidt nedhjælp ved Svends foranstaltning (han går på samaritler kursus), tilbragte vi en hyggelig stund ved rådsilden. Ole læste bl.a. op af „Lange Lanse“, en indianerhøvdings selvbiografi —

Raj

ULVE SIDERNE

Sporfinder hjælper dig med duellighedstegnet SAMLER

Du skal:

- 1) selv have tilvejebragt en samling af en eller anden art (frimærker, segl, postkort, planter, dyr, mærkelige ting, eller lign.), fornuftigt og pænt ordnet og med de nødvendige oplysninger, og
- 2) selv have lavet en dagbog med billeder, tegninger, udklip, blomster o.s.v. over
 - a) to måneders ulvearbejde, eller
 - b) en sommerlejr, eller
 - c) en (privat) tur på mindst 8 dage.

Mon ikke du samler på et eller andet? Det gør de fleste drenge, og hvis du ikke gør det, vil jeg anbefale dig at begynde på det — ikke alene fordi det kan hjælpe dig til at få et duellighedstegn, men især fordi det både er interessant og spændende. Begynd f. eks. at samle på »mærkelige ting« — når du har gjort det i nogen tid, skal det nok vise sig, at en af disse mærkelige ting — en un-

derlig sten, en mystisk mønt eller en sjælden plante — i særlig grad vil interessere dig, hvorefter du sikkert begynder udelukkende at samle på sten af forskellige arter og faconer eller på gamle mønter eller hvad det nu ellers bliver, som du kaster dig over. Så er du samler, og nu gælder det om at få ordnet samlingen. Den skal naturligvis ikke ligge rundt om i dine forskellige lommer, og den skal heller ikke ligge og flyde i din skuffe blandt blyanter og bøger og biler o.s.v. Nej, den skal ordnes pænt i æsker, kasser eller albums — eller hvad der nu passer bedst for din samling, og der skal skrives og påsættes små sedler ved de forskellige ting, så man kan se, hvad det er for noget og eventuelt, hvor du har fået det fra. Når du har arrangeret det pænt og fornuftigt, viser du det til din flokfører og får det godkendt, hvorefter du kun mangler anden del af duellighedstegnet **Samler**, nemlig dagbogen.

Skal du på ulvelejr til sommer?

I så fald kan du føre dagbog over lejren. Ellers skal du nok på sommerferie på anden måde, og så kan du føre dagbog over 8 dage af din private sommertur. Hvis du imidlertid allerede har din samling klar og ikke har lyst til at vente til sommer med at få duellighedsteg-

net, kan du med det samme begynde at føre dagbog over 2 måneders ulvearbejde. Hvad du nu end vælger dig, så gør dit bedste for at lave en interessant dagbog med tegninger, postkort, evt. fotografier, udklip, blomster og lignende fra de steder, du har været. Når dette også er i orden, har du taget duellighedstegnet **Samler**.

God jagt!

Sporfinder.

Her kan du se nogle græske ulveunger danse en af deres jungledanse.

BLÅ BANDES
BLANDEDE
BEGIVENHEDER

V. »Skåret ned, Grøn bande!!!

Grøn bande havde den grimme vane at samle på fugleæg, som de pustede blomsten ud af og anbragte en livrigt nydelig samling; ofte knæbød de sig til deres skoles naturhistoriske samling, disse tog læreren med glæde imod, men han regnede sikkert med, at de kun tog et enkelt æg fra rede, de fandt. Så kunne det nemlig bedre forsvares, at de tog fugleæg, navnlig da det jo så tjente til et godt formål og ikke blot for at tilfredsstille Strandbyflokkens grønne bandes overvældende samlermani.

En dejlig april morgen er grøn bande på naturagttagelsestur ved fjorden, det vil sige, at de var på æggeplyndring. Som de travler gennem marehalm og småkrat med havvinden strygende gennem håret, ivrigt smakkende om de kjø, de skulle give »blå bande« og alle med ulvehuernes skygger drejet bagud, for som de mente, at se smarte ud, ser de noget rødt skinnende nede i en fordybning i marehalmene, de bøjer sig ned og ser da en lækker blød rede forret med fine dun, og hvad bedre er, nede i reden 8 store knæbødde æg. Det kan nok være, at de Strandby-drenge fik travlt, hurtige som små lyn plyndrede reden, og snart lå alle 8 fordelet i 2 ulvehuer. Det var umuligt for drengene at genkende de mærkelige æg, det måtte jo være en meget sjælden fugl, der havde lagt dem. Tilfredse med resultatet opgav banden at finde flere så denne dag, men holdt frokost-hvil før de gik hjem. Man diskuterede ivrigt, hvorfor »blå« fra Skovby var deres svorne dødsfjender. Een mente, at de var frække, en anden at de var indbildske. En tredje, at de kløpede alle de drenge, som ville være ulveunger i Strandby i stedet for Skovby. Sandheden, som dog »grøn« ikke kendte, var den, at »blå« var en langt bedre bande end »grøn«, både hvad angår dygtighed og ulvemæssighed. — Derfor var »grøn« i virkeligheden misundelig på »blå«.

Denne søndag besluttede »grøn«, at nu skulle det afgørende slag stå. »Blå« skulle dukkes.

De vidste, at »blå« var på bandetur i Kirkeskoven, det havde man da listet sig til at høre. Nu ville man søge at kidnappe »blå«s bandefører og skære hans gule snore af.

Etten en vel overstået frokost skred man til handling. Først søgte man med de for hånden værende midler at gøre sig ukendelige. Ulvehuene blev erstattet, dels med bare hoveder og dels med alpehuer og almindelige kasketter, nogle frakker blev vendt, nogle tog kulørte pullowers uden på ulvebuksene, og alle smøgede kraverne godt op om pærne. Så startede man mod Kirkeskoven. Stedet hvor man mente, »blå« holdt til,

Snart næde man skoven. Alt var fredeligt. Hvad var nu det! La der ikke en ulveunge henne på en løvbunke. Ganske rigtigt, det var uden tvivl en bandefører; man skelnede tydeligt 2 gule striber på hans arm, forsligt gik man nærmere, nu så man de blå bandemærker.

Skubben var »grøn« gunstig. Altså blot 50 meter fra dem lå »blå« bandefører og sov blidt og stille på en bunke løv. Hans bandekammerater var slet ikke at se. Det var en ualmindelig god chance, »grøn« der fik, og den skulle anvendes fuldt ud.

»Grøn« råbte sit for lejligheden forfattede krigsråd ud i skoven: »Hul, hul. Blå bandes død. Grøns sejr blir rød,« så knæstede de sig over den arme sovende bandefører. — — —

Men hvad var nu det! Han var blød som en klud og faldt helt fra hilsenen, da man rørte ved ham.

Det var blot en udstoppet dukke. I hans ene hånd var anbragt et stykke papir, hvorpå stod ordene: »Marchalm har også pre. Skåret ned, grøn bande!«

Triste i sind travede »grøn bande« hjem til Strandby. En ekstra fodtur på en mils vej er ret uudholdelig, når den ingen resultat har. Godt i al fald, at man havde fundet de 8 sjældne æg.

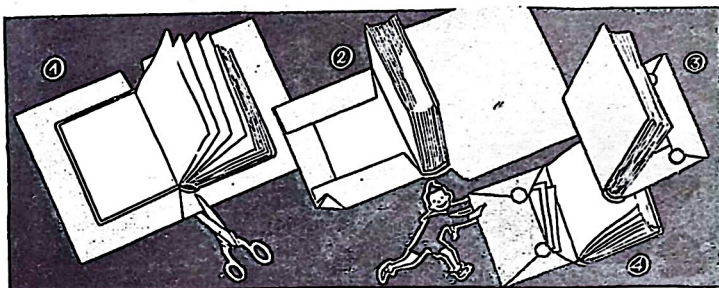
Næste morgen mødte i Strandby forskole »grøn bande« fører med et strålende rødt æg, som han stolt fortalte sin lærer, at han havde taget fra en rede ude ved fjorden. Han glemte at fortælle, at man samtidig havde taget 7 andre æg fra samme rede. Læreren var højlydt forbavset over det mærkelige æg, hvis mæge han, trods det, at han var gammel ornitolog (fuglekender), aldrig havde set. Med sine skarpe og mistænksomme øjne opdagede læreren nu på skallen en del prikker og streger. Var det et tilfældigt lune af naturen? Ikke helt! Prikkerne og stregerne dannede nemlig mærkelige nok en række morsebogstaver, som læreren ved hjælp af sin lommetag fik tydet til at sige: »Velbekomme. Skåret ned, grøn bande!!!« En anelse græ læreren. Hurtigt slog han sættet i stykker. Det var et dejligt hårdkogt hønseæg, farvet udvendigt med rød farve. — — —

Bandeføreren blev flov og stammede noget om påskeæg og påskeæg og skyndte sig blussende rød sin vej. — Læreren lo længe og hjerteligt. — Da drengen kom hjem, måtte han rigtig godt gal i hovedet, lade 7 dejlige, rødmaledede hønseæg forsvinde.

Hjemme i Skovby havde man en munter komsammen. Nej, hvor »blå« morede sig ved tanken om, at spøgen med de røde hønseæg i den hjemmelavede rede var blevet opdaget. Ingen havde dog ventet, at en lærer ville blive blandet ind i sagen, men da det nu også rygtedes til Skovby, havde »Egern« jo usædvanlig lidt medlidenhed med sin kollega i »grøn«; men det var sikkert en god lære for »grøn«, så mange gange havde de ikke vist medlidenhed med de fugle, hvis æg de røvede. Historien med den udklædte dukke i skoven havde »blå« også lagtaget fra et skjul i skoven. Når »blå« havde været så godt orienteret om »grøns« fjorden, skyldtes det, at »blå« havde sendt en spion ud for at holde øje med »grøn«, det var også ham, der havde arrangeret reden med de 8 røde æg. — Efter disse vel overstændte drillerier mente man i »blå«, at man godt kunne begynde forhandlinger med »grøn« om et mere kammeratligt forhold til fælles forfølgelse.

Peter Tini.

Næste gang stiftes unionen »blå-grøn«, der straks træder til handling.

Se på tegningen - og du kan nemt selv lave omslag til dine bøger. De små runde mærker på 3 og 4 er små klæbemærker, der holder omslaget sammen.

På billedet ser du en ulveflokk fra El Salvador. Du kan finde landet på et kort over mellemamerika! Læg mærke til ulven med den store hale!

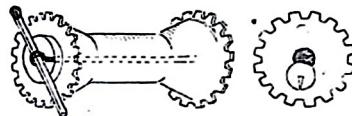

ALLE TOLV

Tre dygtige ulve melder sig i denne måned, nemlig Torben Størh Johansen fra Falkonerulvene, Knud Brøndum, Juelsminde flok og BF Erling Seierup, 7. Odense flok.

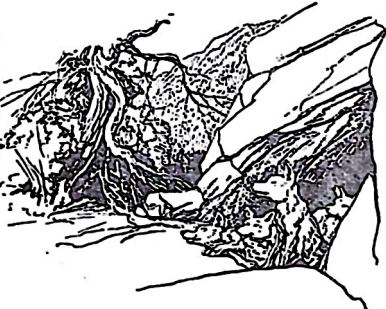

VI LAGER EN »TRAKTOR«.

Du skal bruge en trådrolle, en lysestump eller en knap, en tændstik, en tegnestift og et gummibånd (af dem man bruger omkring en lille pakke). Først skærer du små hak i »traktorens« hjul, så kommer den til at køre bedre. Derefter fæster du elastikken i den ene ende af rullen ved hjælp af tegnestiften. Træk derefter elastikken igennem hullet og igennem lysestumpen for endelig at fæste den med tændstikken. Derefter strammer du elastikken ved at dreje tændstikken rundt — og køretøjet er færdigt. Hvis du er lidt fiks på fingrene kan du nemt få »traktoren« til at trække en lille bil, og så kan du afholde små væddeløb med de andre drenge. Det kan du få megen sjov ud af.

Altumuligmanden.

KORPSET RUNDT

MÅNEDENS ORD

Tomme tønder buldrer mest!

Gl. ordsprog.

VANDREKORT.

Hvis du får brug for vandrekort i år, kan du få det udstedt på korpskontoret mod indsendelse af foto (pasfoto) samt kr. 2.— (gerne frimærker) og følgende oplysninger: navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby, afdelingens navn og korpsmærkenummer.

Førerkort koster 6.— kr.

SPEJDERNE I LEOTROPPE

har hver sit specielle navn i troppepen. Patruljeførerne hedder Pløk og Bardun og resten af spejderne: Strit, Knold, Tot, Svip, Svup, Prik, Kvik, Vovse, Spræl, Søvnig, Stilk, Rosin og Samba.

FORSIDEBILLEDET

af den gamle fisker er hentet i Grenå og fotograferet af Georg Pe, Viborg.

5' By's tropsbibliotek

er blevet udvidet med yderligere en kvart meter, efter at man har modtaget en boggave på 18 drengebøger.

DOUGLAS

„— det kogte over!“

RASKE DETEKTIVER.

Odderne i 2. Sønderborg trop satte en tirsdag aften i januar tropsstanderen på dens plads i troppens hus. (Standerens spyd stammer fra det 16. århundrede). Onsdag aften opdagede Glenterne, at spyddet var borte — fjernet af en tyv, der bl. a. havde glemt en bilregnskabsbog, mrk. Æ 4327. Torsdag holdtes ekstraordinært patruljeførermøde. Man drøfter, hvorledes man skal finde tyven. Fredag sætter P'erne sig i forbindelse med politiet og om aftenen rykker patruljerne ud og efter 1½ times jagt lykkes det at finde frem til tyven, der blev fanget i et kolonihavehus.

VIBEPOSTEN

hedder den patruljeavis som Vibe-patruljen i Chr. den 2's trop i Nyborg udgiver. Af februar nummeret fremgår det, at Viberne også har et patruljeorkester og har haft et amerikansk lotteri til fordel for patruljekassen. Patruljen efterlyser nu en patruljesang. Det er åbenbart en patrulje med initiativ i! Den har også en patruljehund, kaldet Bjørn.

HILSEN FRA ENGLAND.

Tigertroppen i Nysted har fået en hilsen fra TF i deres frændetrop, 6th Hinckley Sct. Francis trop, TF »Skipper« skriver bl. a.:

I England har vi den sædvane i begyndelsen af hvert nytår, at love sig selv et eller andet — et nytårsforsæt kalder vi det — som vil hjælpe os at gøre dette år en smule bedre end det gamle. Nå — hvad skal dette forsæt være, for at vi skal blive bedre spejdere i dette år. Måske skulle vi begynde at tænke på spejderloven eller -løftet, eller måske skulle vi tænke på den patruljefører som jeg kender, der i 6 år aldrig er udeblevet fra et patruljemøde eller tropsmøde uden gyldig grund, som f. eks. arbejde eller sygdom. Ja, hvis der skulle tænkes på spejderarbejdet sidste år, vil der sikkert være bunker af ting der skulle ændres og mange »gode forsæt« der skulle gives.

Men jeg ønsker kun at indprente jer et, som vor spejderchef i England netop har rådet os til at gøre. Det er at nå en højere standard og hurtige fremskridt med hensyn til prøver og duellighedstegn i 1951. Hver spejder som tog spejderprøven for 3 måneder siden, må stræbe efter at blive 2. kl. spejder i marts 1951, og hver 2. kl. spejder må arbejde ihærdigt på at blive 1. kl. spejder hurtigt. Vore patruljeførere og spejdere må se, hvad der er tilbage, for at dette kan overholdes, og så hvor mange dage, de har at lære og tage prøver i. Vi vil vise vor spejderchef, at vi kan gøre det, fordi vi er beredt, og fordi det er vort nytårsforsæt.

HOWA

— Øv min hund har lige spist den mad jeg har lavet.
— Det skal du ikke være ked af, du kan jo få en anden hund.

Altmuligmanden

FREM MED CYKLEN!

Nu er det forår. Det er tid at se, hvordan cyklen har det. Grav den frem af kælderens eller cykleskuret mørke. Helt godt ser den måske ikke ud. Ingen luft i ringene — ingen glans i lakken eller i nikkeldelene. Og hvad er der blevet af hjulenes spillende lette løb, som I var så stolte af i fjor? — Den arme cykel trænger til en rigtig generalomgang.

Man kan lade cyklehandleren besørge det og ofre mange dyre kroner på det. Men står det ikke så slet til med kalorius, kan man vel også klare den sag selv. Frem med værktøjet: skruenøgle, skrue-trækker og oliekanne. Hertil en flaske petroleum, nogle gamle klude, en kasseret børste og lidt cykel-lak. Få det allerældste tøj på, smøg ærmerne op — og tag fat.

Først fjernes begge hjulene og kæden. Kæden tages helt af og lægges i en flad beholder med petroleum. Tag så fat på stellet. Med børsten fjernes alt snavs — navnlig under skærmene. Dernæst tørres det hele af — først med en tør klud og dernæst med en klud fugtet med petroleum. Nu smøres kranken og pedalerne grundigt, overflødig olie fjernes med kluden. Hjulene befries nu for gummislanger og dæk og behandles på samme måde. Mens metaldelene tørrer helt, gås gummiet efter. Der sættes nyt ventilgummi i begge slanger — det betaler sig. Alle rustpletter på de såkaldte forniklede dele må behandles med petroleum — evt. med meget fint smørgel-lærred — og gnides ind med et ganske tyndt lag vaseline. Hvor lakken er beskadiget, påsmøres med en meget blød pensel et ganske tyndt lag lak, jo tyndere lag desto smukkere bliver det. Hvis der ikke er smurt alt for meget lak på, kan man godt samle cyklen med det samme, (når alle lejer

DYE DAVNE TIL ÆRES SIDEN

VÆBDERE

1. Vejle trop:
PF J. Merrild Knudsen.

1. Gentofte trop:
PA Søren Andersen.

1. Frederikssund trop:
E. Brabrand-Christensen
Hans Chr. Nielsen.
Sten Harsløf.
Hans Ammendrup.

Islands Brygge trop:
PF Niels Andersen.
PA Tom Larsen.

1. Frederikshavn trop:
PF Edwin Clemmensen.
PF Poul Erik Madsen.
PA Karl Jensen.

1. KL. SPEJDERE

Tonkawa stammen:
PF Jens Schrøder.

2. Sønderborg trop:
Paul Krüger.

5. Odense trop:
PA Steen Thulstrup.

6. Godthåb trop:
PF Gunnar Hauerberg.
Finn Larsen.

RIDDERE

Falkonerspejderne:
Anton Hütters.

AVANDRINGER

1. Gentofte trop:
PA Søren Andersen.
Jørgen Jensen.

Tonkawa stammen:
SKM F. Broskov Larsen.

BLEV Du TROP NÆVNT DENNE GANG?

er smurt). Tag kæden op af petroleumsbadet, tør den af med en klud, og lad den hænge og tørre, til resten er samlet. Når kæden så til slut er sat på, får den en lille dråbe olie i hvert led, ringene pumpes helt op, og det hele gås efter med en tør klud. Pas på, at alle skruer og møtrikker er tryk- ket så hårdt an som muligt — dog må kuglelejerne naturligvis ikke spændes mere end lige nødvendigt for at undgå »sløre«.

Nu har cyklen sikkert skiftet udseende. Man kan måske nok se, at den ikke er ny, men hvad gør det, blot lejerne løber fint, og ringene er tætte.

D. A.

LAV EN FAKKEL

I korpsleiren skal der anvendes mange fakler, hvorfor vi bringer nedenstående anvisning: Til fremstillingen anvendes harpiks, der kan købes hos en materialhandler. Af 1 kg kan man få ca. 24 fakler. Harpiks smeltes i en gryde. Når harpiksen er flydende dyppes stokken og en strimmel hessian (sækkelærred) vikles nogle gange udenom. Der dyppes igen, vikles igen og således fortsætter man til faklen har en passende tykkelse. Lærredet bør være nogenlunde rent, ellers øser faklen for meget. Stokken laves af pakkasser og bør nok være ca. 2 cm tyk og 60 cm lang.

Harpiksen skal være meget varm (jo lettere er det), men pas på gryden! Hvis den vælter er der stor fare for brand! Du bør have et par pjaskvåde sække parat for tilfældet.

Jamboree nyt

Der er allerede tilmeldt deltagelse fra mange lande, nemlig 17 europæiske lande og desuden fra Burma, Indien, Cuba, Libanon, Persien, Pakistan, Sydafrika, Syrien og USA.

Jamboreemærket forestiller en spejderlille sammen med det gamle østrigske instrument, »maultrommel«, en slags blæseinstrument.

Prisen er nu fastsat til 350.— kr. Dette beløb omfatter samlingslejr, rejseudgifter fra og til grænsen, lejrkontingent, udflugter samt et beløb svarende til 30 danske kroner i lommepenge.

Det er ikke den mexicanske udgave af B.P.s spejderbog du har brug for men den danske.

Du kan få den i depotet

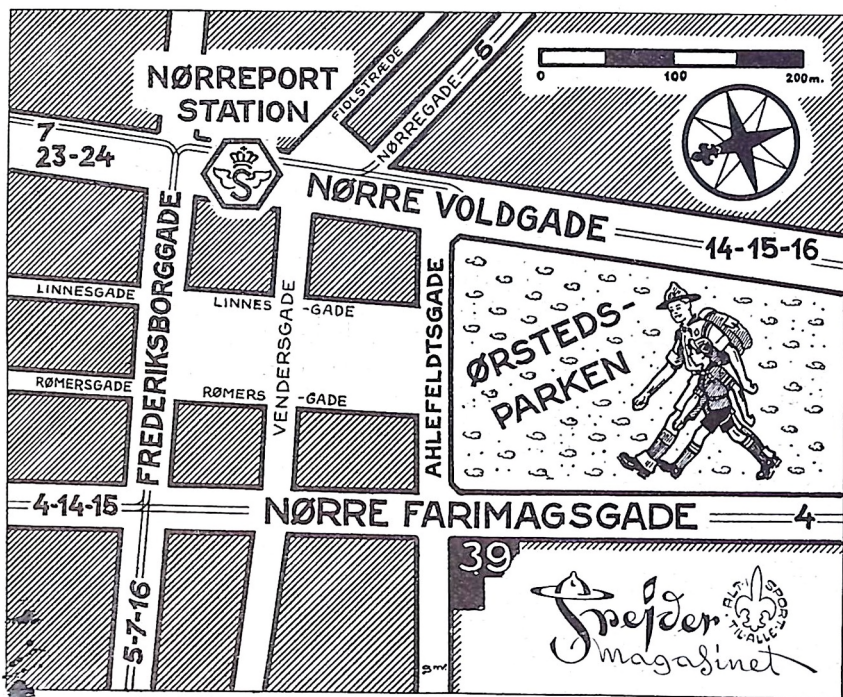
KR. 5.50

VORT STORE FORÅRSKATALOG

som følger med bladet i denne måned vil give dig et væld af gode tilbud — dog må vi tage forbehold for alle priser, da du sikkert ved, at alle varer stiger i denne tid.

Men læs kataloget grundigt og GØR DINE INDKØB I GOD TID inden korpslejen, så får du DE BEDSTE VARER TIL DE BILLIGSTE PRISER.

Er du københavner, så gå efter kortskitsen og se Depotets nye facade med de mange udhængsskabe. — Bor du i provinsen, så kik ind i en af filialerne i Århus, Odense eller Ålborg eller skriv til os på en af bestillingssedlerne i kataloget.

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Redaktør: Erik Jessen
„Toldhøj“ Åbenrå

Spejdersport

Redaktør: Adjunkt Svend Ravnig,
Søgade 3, Søre.

Nørre Farimagsgade 39

København K., Tlf. Palæ 4526

Eks. Kl. 9-17½, Fredag 9-19, Lørdag 9-14

Odense: Klostervej 19, Ilf. 12.418

Århus: Østergade 26, Ilf. 13.613

Depotet er korpsets egen forretnings og
giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Fiolstræde 19, København K., Telefon

PALÆ 5711 . Kontortid Kl. 8-16, Lør-

dag Kl. 8-12. Giro 2284

Begge Blandes Ekspedition

Korpskontoret